

gelfte Banner. Det, vil jeg haabe, skal være vort Flag, der kommer til at veie der, og jeg mener, at Enhver bør bidrage Sit til, at det kan ske. Søvrigt tvivler jeg slet ikke om, at en saadan Bevilling nok vil gaa igjennem i Folkethinget. Det har jo vist sig, at der ogsaa der er videnskabelige Tendentser, eller rettere, Tendentser til at understøtte Mænd, der bestjefte sig enten med Videnskab eller Kunst, kort sagt, en videnskabelig Interesse har der lagt sig for Dagen. Det er kun naar en saadan Interesse kommer i Forhold til Universitetet, at den synes at slumre hen, men kan man holde Universitetet udenfor, og det kan man bedst gjøre ved, at den ærede Marineminister faar Sagen i sin Haand, tvivler jeg ikke om, at man vil ofre et Par Hundrede Tusinde Kroner paa en saadan Expedition.

Endnu maa jeg tillade mig at tale et Par Ord om Embedsmændenes Lønningsforhold; hvad enten man nu kalder det Lønningstillæg, der er Tale om, Dyrtilstillæg, eller man vedtager det lille Lovudkast, der er forelagt idag, ligger mig ikke stort paa Sinde; jeg mener, at vor hele Embedsstand er fra øverst til nedest lønnet for slet, for ringe. Naturligvis navnlig de lavere Klasser: men i det Hele er vor Embedsstand lønnet for laut. Jeg kan sige det uden nogenformelt Undseelse, da jeg staar udenfor enhver Lønningslov, der er ingen Lønningslov, der har Indflydelse paa min Skjæbne, som jeg iøvrigt er fuldkommen vel tilfreds med. Altsaa jeg vil tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, hvilken Betydning det har at have en god Embedsstand. Se Dem om i de Lande, der hærger stadig af Kalamiteter, og De ville altid finde, at det er saadanne Lande, hvor der er en slet Embedsstand. Der er 4 eller 5 Stater i Europa, der lide under ulykkelige Forhold, og hvor den vigtigste Grund dertil er, at det ikke har været muligt der at skabe en hæderlig, indsigtsfuld og — det beber jeg lagt Mærke til — anset Embedsstand. Men det vil man ikke opnaa at faae, naar Embedsmanden i den lille Kjøbstad skal gaa omkring til Kjøbmændene og bede om Godtveir for at faae Kredit, efterfom han har en saa færdeles lille Lønning, at han bestandig er tilbage. Altsaa jeg siger, at Stater, der mangle en dygtig Embedsstand, ere underkastede store Kalamiteter. Man har i Anledning af de oprørende Forbrydelser, der for nylig have fundet Sted i et stort og mægtigt Rige, hørt Folk sige: Men hvis det nu var Dig, der skulde give Midler til at udrubde disse forfærdelige Tendentser, hvilke Midler vilde Du saa bruge? Jeg vil nu ikke indlade mig paa at svare derpaa, thi jeg er ikke den, der skal løse gordiske Knuder, som man ikke engang kan hugge over; men jeg vil sige, at dersom dette Rige var saa lykkeligt gennemgaaende at have havt en hæderlig, retsindig og ubestikkelig, en Tyrskehuset, Nationen og Fædrelandet hengiven

Embedsstand, vilde disse Kalamiteter neppe være skete, og hvis de skete sporadisk, kan man være overbevist om, at de ogsaa ville blive underkuede, naar Embedsstanden var, som den burde være. En saadan Embedsstand have vi havt. Det er bleven fremhævet af min høitagtede Sidemand (Andræ), at vi have fra Absolutismen arvet en sædelig, hæderlig og retsindig Embedsstand. Jeg haaber, vi have den endnu, men lad os dog ogsaa selv bidrage til at beholde den og anvende det bedste Middel derfor, nemlig passende Lønninger. Man vil sige: Men man kan ikke skjøde Hæderlighed for Penge, og er man ikke hæderlig, bliver man det ikke, fordi man faar dobbelt saa Meget i Løn som før. Ja, det er sandt. Men naar Forholdene ere usle og Embedsstanden ikke engang har den ydre Glans, den tidligere har havt, gaa de gode Kræfter bort, og man kommer lavere og lavere ned, og saa gaar det, saaledes som jeg før sagde om Spisskolen, at er man først kommen ind paa en vis Vej, kan det ikke redresseres igjen. Vi have blandt vore Embedsmænd nogle, jeg navnlig skal henlede Opmærksomheden paa, det er dem under Post-, Telegraf- og Goldvæsenet. Jeg finder, at de ere meget slet stillede fra oven af helt ned. Det er en fortærende Bestjæftigelse, de have; der kan maasse ogsaa være andre Embedsmænd, hvis Bestjæftigelse lidt kan være penibel, men saa have de til Gjengjæld visse Lyspunkter. Derimod er en stakkels Postmester med en Tjeneste af 14 Timer om Dagen, og som desuden maa bære Ansvar for Andres Gjæninger, meget ulykkelig stillede; thi det er ogsaa en Følge af de Innovationer, der have fundet Sted i de senere Aar, at de skulle staa til Ansvar for deres Fuldmægtiges og Postbudes Gjæninger, der ere privat engagerede. Jeg skal i Paranthes anføre et ganske pudsigt Træk, at medens Landpostbudene, der ere lønede af Staten, gaa civil klædte, gaa Postmesterens Karle i Byen omkring i den røde Uniform. Naar nu en saadan Mand er stillet saa slet, som han er, gaar det ham som i de andre Forhold, jeg før berørte. Han maa gaa længere og længere ned og tage den til Fuldmægtig, der vil gjøre det saa billigt som muligt; men saa er denne Fuldmægtig ikke altid, som han skulde være. Derfor haave vi jo ogsaa i Løbet af et Aars Tid set, at 3—4 saadanne Fuldmægtige ere løbne bort og have gjort sig selv og deres Principaler ulykkelige. — Jeg kan desværre ikke deri være enig med min ærede Sidemand, at vi skulle have for mange Landpostbude; naar vi nemlig kun have omtrent 1,000, er det knap 2 pr. Kvadratmil; der er flere i Schweiz og i andre Lande. Det er meget godt, at Postvæsenet er stærkt udviklet, saa at man kan faae Brev ind i hvilkenformhelst Sytte, naar man blot vil betale det. Men denne Betaling kan jo ske saa let som